

csak dudorászott. A két testvér meg csak nógatta, hogy nem lesz ez így jó, nem jut semmire éjfélig. De a fiú csak ült és dúdolt. Éjfélkor elővett a zsebéből egy gyertyát meg egy gyufát. Meggyújtotta és a gyertya fénye színültig betöltötte a hatalmas tróntermet.

Itt Kati megállt egy pillanatra - a körülötte álló lányok mind meggyújtották a náluk lévő gyertyákat -, majd folytatta a mesét.

A király ekkor megölelte a fiút és azt mondta: fiam, te teljesítetted a feladatot, így rád bízom a birodalom irányítását, neked adom a királyságot. A fiú pedig örömmel vette át és uralkodott, ahogy apjától tanulta. És az emberek szorgalmasan dolgoztak, boldogan éltek, haláltak és mindenkinek megvolt mindene, ami szükséges. És most álljunk fel és énekeljük el együtt a himnuszunkat – mondta Kati és mi engedelmességtünk neki. Megfogtuk egymás kezét és énekelünk.

Körülöttünk a lakótelep mintegy húszezer lakójának fogalma sem volt róla, hogy mi történik velük szombat délután. Nem baj. Nem kell mindenről tudnunk, csak azokról, amik ránk tartoznak.

Háromnegyed ötre értem haza. Feleségem az órát nézte, majd engem. Tudod, hogy hatra a gyerekeknél kell lennünk? - kérdezte és hozzátette – Jól elmaradtál! Igen. Néztem az órát. Átöltözni, összekészülni, bepakolni, fél óra az út. Jó, még időben vagyunk! De ahogy néztem az órát, megláttam egy másik mutatót is, ami csendben azt mondta: most..., most..., most... És akkor türelmesen átöleltem és azt mondtam neki: van idő!

Kőbánya, 2018. jégbontó hava 12.

GARAY ANDRÁS

ELTELŐ ÉS ALKALMAS IDŐ...

A 2018. évi Bokorünnep január 27-én – a már szokott helyen, Kőbányán –, egy verőfényes téli napon került megrendezésre. Az ünnep házigazdái szerepét Bóta-Bachraty Zsófi, Csömöre-Botlik Emese, Papfalvy Bori, Trásy Zsuzsi, Pálkás Zsófi és Vincze Kati vállalták, és nagy köszönet érte.

A rendezvény központi témája az idő volt. Az eltelő és alkalmas idő, mely mindannyiunk számára önvizsgálatra, élmények és tapasztalatok megosztására aktuális téma, hiszen mindannyian érezzük a tényleges és a vágyott időfelhasználásunk ellentmondásait, a „nincs időnk” sok-sok fontos dologra mindennapi élményét. Ezt a gondot és a megoldást az alábbi kis írás találoán foglalja össze:

A csodálatos időszaporítás

És látván a néptömeget, őket megsajnálta, szívükre beszélt, azt magyarázta, hogy Isten maga a Szeretet. Amikor aztán este lett, tanítványai szóltak: "Mester! Küldd el az embereket, későre jár és nincs idejük!" "Adjatok

nekik ti – mondta Ő –, a ti időtökből adjatok időt!" "Mi magunknak sincs – volt a válasz –, és amink van, mi lenne az ennyi ember előtt?" De mégis volt közülük egy, aki öt határidőt tett szabaddá, többet nem, csak még – szorultságból – két negyedórát hozzá. És Jézus mosolylyal vette kézbe mindezt, és fölnezzett az égre, míg hálát mondott, áldva a Dicsőt – s osztani kezdte a drága időt tanítványai által az embereknek. És íme, jutott mindenkinek. Sőt, a végén még 12 napot töltöttek el a megmaradt időből. Az is megirratott, hogy csodálkoztak nagyon: mit tehet Ő azzal, ami lehetetlen... Ónála az is meglehet. Lothar Zenetti (fordította: Lukátsi Vilma)

Az ünnepünk pont azáltal vált ünneppé, hogy tudtunk adni egymásnak ebből a megszaportított időből, arról, hogy megosztottuk a valós és vágyott időtöltésünket. Ez a pólusok közt való feszülés adja a mindennapi élet jobbitásának szándékát a közösségünk tagjaiban, hogy az idő „drága kincsét” jól felhasználjuk. Mindarra, ami az élet teljességét jelenti számunka, és addig-addig biztassuk magunkat és egymást, míg ez az időfelhasználás megteremti a harmonikus élet tényleges napi, heti és havi ritmusát. Hol jut idő és elég minőségi idő, a szellemi, lelki családi és közösségi dolgokra? A munkára és a pihenésre, a játékra és a szolgálatra, a másokért élésre és önmagunk gazdagítására?

A reggeli éneklés és üdvözlések után szentmisével kezdtük az együttléteket. Angel – aki a közösség érvényesen felszentelt, de a hivatalos kereteken kívüli papja – egyszerűen és világosan beszélt arról, hogy Jézus mit hozott ebbe a világba és mit jelent ez követői számára. Ez a világos beszéd, a megélt közös asztalközösség, az énekek, az oltár felemelő módon jelenítette meg azt, hogy a profán és a szent hogyan tud túlzások nélkül a maga tisztaságában és egyszerűségében találkozni, és hogy amit mi a keresztyénségről gondolunk, az mennyire természetes módon kötődik az emberhez. Jó volt látni, hogyan jött létre közöttünk is a barátság, az egység, a közös múlt és sors vállalásának kifejeződése: az együvé tartozás érzése. A kiscsoportok – bár elég nagyra sikeredtek – tovább folytatták a fő téma megbeszélését személyes vallomásokban és példaadásban.

Beláttuk, hogy hasonló cipő szorít bennünket: a vágyott és tényleges idő közti különbség és az ebből adódó életzavarok. A kiscsoport mindig alkalmat ad a közösségi kötelekeken túl egymás megismerésére: fiatalok és régebben fiatalok kerülnek egy csoportba, diákok és az élet terheit teljesebben cipelők, vagy az idős kor tapasztalatával megáldottak kerülnek életközébe egymással.

Az ebéd és a szünet tovább szötte a személyes szálat, a rég nem látott arcok mögött az életünk újra felfedezését és a közös örömet. Mindezt színesített Musztafa és családjának jelentléte, a sok-sok szaladgáló bokorgyerek, a megszületettekre rácsodálkozás és az idő múlásának olyan csodája is, hogy a bennünk lévő változások többségében a létezésben való gazdagodásunkat is

jelentik. Jó látni, hogy az idő múlásával a szerepköreink is változnak, a fiatalok szülők lesznek, a gyerekek egyre több feladatot vállalnak, és az idősek körül ott serteper-telnek az unokák és mások unokái. A Bokor a családok családja, hol a bizalmi szint messze túlmutat azon, amit a társadalom más – akár vallásos – szegmensei is produkálnak. „Jó nekünk itt lenni” – mondhatjuk mi is Jézusnak, aki mindenhol ott van, ahol a szeretet megjelenik.

Nagy kérdése az mindannyiunk életének, hogy hogyan jön létre a változás bennünk, hogyan tudunk túllépni tegnapi magunkon. Nyilván sok-sok szegmense van ennek, de az ünnep, az együvé tartozás és a közösség adta biztonság bátorra és merészre tehet bennünket ezen az úton. Így csak az evangélium üzenetét lehet újra és újra hangsúlyozni: „Ne féljete!” Ne féljete változni, értelmetlen terheket letenni, az időt a több szeretet felé strukturálni: növekedni a párbeszédben, a meghallgatásban és a megfontolásban.

BULÁNYI GYÖRGY:

BOKORLELKISÉG RÉSZLETEK

6.2. Időelszámolás

Akinek baja van az egészségével, orvoshoz megy. Az orvos rendes munkát akarván végezni, az előadott tünetekre építve laboratóriumba küldi a páciens. Az okos elmegy a laboratóriumba, hogy az orvos megmondhassa majd neki a leletek alapján, hogy mit szabad tennie és mit nem, mit szabad ennie-innia és mit nem. A balga nem megy el a laboratóriumba, nehogy az orvos megismerve a betegségtünetek okát, megmondja a páciensnek, mit ne tegyen, mit ne egyen és ne igyon.

Akinek baja van a tökéletességgel, elmegy ahhoz az emberhez, akiben bizalma van, a lélekorvoshoz. A lélekorvos, hogy tisztán lássa a baj okát és megtalálja a gyógyítás módját, elemez. A lélekorvos sem tud tisztességes munkát végezni laboratóriumi lelet nélkül. A laboratóriumi lelet: az időelszámolás. A páciens maga készíti el. A leletnek válaszolnia kell az alapvető kérdésre: Mivel tölti idejét a páciens, mire fordítja életét, mit csinál Isten nagy ajándékával, az idővel, a napi 24 órával. Harminc napot kell elszámolnia. Ebből már lát a lélek orvosa. Látja az orvos a betegséget és látja mit kell a receptre felírnia orvosságként.

Időelszámolást napjában egyszer végzünk az elmúlt 24 órára vonatkozóan oly módon, hogy negyedórás pontossággal felírjuk, mire használtuk fel az előző nap 24 óráját. A páciens maga alakítja ki a kategóriáit /pl.:TV-nézés, Soroksár-hallgatás, kenyérkereső munka, nyelvtanulás, mosogatás, varrás, kerti munka, teológiát tanulás, stb. akármi...). A harminc nap elteltével támad mondjuk 25 kategóriája, amelynek mindegyike valamennyi időt emészt fel a 30x24, azaz 720

órából. Ezeket a felemésztett mennyiségeket a harminc nap elteltével összeadja, majd elosztja harminccal, s megkapja a pontos képet, hogy átlagban mire fordítja a páciens a napi 24 órát.

A bizalommal kitüntetett személy ezeket a kategóriákat csoportokba rendezi, mégpedig három főkategóriába:

Biológia

Család

Isten Ország

A biológiába tartozik az alvás, a létfenntartás (pl. evés és mosakodás), szórakozás. A családba tartozik (a pénzért végzett munka, amelyet a családért, de nem a családban végzek) a kenyérkereset, a második műszak foglalkozása (a családon belül végzett családszolgálat) a gyეს-szerepkör, férjjel, feleséggel, gyermekekkel, rokonokkal, a pályához felhasznált tanulás, stb. Az Ország kategóriába tartozik az imádság, tanulás, közösség, lelkiezetés, emberhalászás, karitás. E három főkategóriába felhasznált időmennyiség kiszámításával ér véget a laboratóriumi munka. Mondd meg, mivel töltöd az idődet és megmondom ki vagy

1. Kísérleti személy laboratóriumi lelete:

Biológia: 12 óra 30 perc

Család: 11 óra 15 perc

Ország: 0 óra 15 perc = összesen 24 óra

2. Kísérleti személy laboratóriumi lelete:

Biológia: 9 óra 30 perc

Család: 10 óra 15 perc

Ország: 4 óra 15 perc

A lélekorvos és a páciens egyaránt megállapíthatja, hogy az 1.K.sz. az éppen elindult kezdők kategóriájába tartozhatik - megfelelő metanoia - és hittartalom, azaz jézusi tudat esetén. A 2.K.sz.-ről pedig valószínűsítheti, hogy a haladók között se akárki, ami az időfelhasználást illeti, közel járhat a harmadik, haladók feletti csoporthoz.

6.3. Erőm újratermelése

Isten Országát csak olyan emberek építhetik fel, akiknek van idejük önnön életük leadminisztrálásán túl mások szolgálatára. Ennek elsődleges feltétele, hogy a "Biológia" számára annyi időt utalványozunk magunknak a napi 24 órából, hogy megteremtsük a fizikai, egészségi alapot a másik két főkategóriában szereplő szolgálatok számára. Egészségi állapotunktól függően lesz az időmennyiség több vagy kevesebb. Tapasztalataim szerint - rendkívüli esetektől eltekintve - a biológiára utalványozott idő nem lehet kevesebb 9 óránál. Ennyi idő feltétlenül szükséges arra, hogy biológiai erőnk nap mint nap újratermeljük.

Ami nem megy, "erőltessük"! - ez az elv érvényes a tekintetben is, hogy minden tőlünk telhetőt megtegyünk annak érdekében, hogy 9 óra közelében maradhassunk. Ennek az erőltetésnek azonban van egy nyilvánvaló objektív határa: nem lehet kevesebb az utalványozott idő, mint amennyi szükséges ahhoz, hogy szeretni tudjunk a